

nesmí býti nikomu poskytnuto takové užívání, které by znemožňovalo ostatním oprávněným uživatelům veřejného statku k těm účelům, pro které jest určen. Že se někdy odnímá část veřejného statku volné komunikaci, jest nezávadné, když se to děje právě v zájmu komunikace nebo z důvodů bezpečnosti, když se na př. určitá část vyhrazuje chůzi, jiná jízdě vozem neb koňmo. Obmezení dopravců na pevná stanoviště se děje právě v zájmu dopravy.

Kdyby však v pevných stanovištích bylo možno skutečně spatřovati nepřipustné obmezování ostatních v stejném užívání veřejného statku, pak by toto užívání bylo vůbec nepřipustné a to i tenkrát, kdyby k němu dal svolení vlastník veřejného statku, neboť jeho vlastnictví jest právě zatíženo veřejným užíváním, které nemůže obmezovati ani vlastník sám.

Pravomoc obce podle § 28 obec. zřiz. v oboru silniční policie ustupuje tam, kde jest o ni postaráno jinou speciální normou a jiným úřadem. Úřadem tím jest v daném případě úřad živnostenský, který při udělování koncese podle § 15 č. 4 živn. ř. musí zkoumati, zda tu není závady s hlediska dopravní policie (§ 23 odst. 5 živn. ř.) a musí míti tedy i právo určití tato stanoviště vozidel, poněvadž jenom tak může čeliti závadám, které s provozem živností podle § 15 č. 4 živn. ř. by mohly vzniknouti pro dopravu. Stížnost má ovšem pravdu v tom, že udělení koncese nedává právo na užívání pozemku. Zde však není třeba nějakého povolení, poněvadž jde o obecné užívání veřejného statku.

Č. 10.479.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Pro nárok zcizitele na vrácení zaplacené dávky z důvodu později provedené nástavby podle zák. č. 44/1927 Sb. je bez významu, zakalkuloval-li zcizitel dávku v prodejní ceně a byla-li nástavba provedena s plným využitím přípustné výše domu.

(Nález ze dne 6. dubna 1933 č. 6095.)

Věc: Robert P. v B. (adv. Dr. Ant. Kulhánek z Prahy) proti zemskému úřadu v Bratislavě o vrácení dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Plat. rozkazem města Bratislavy z 10. března 1924 byla Anně P. z převodu parcely č.... (dům) a... v Bratislavě trhovou smlouvou z 8. září 1923 vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí částkou 32.526 Kč 18 h, kterou jmenovaná také zaplatila. Podáním ze 3. srpna 1927 žádala Anna P. vrácení dávky, ježto kupec na prodaném domě vystavěl druhé poschodí a dovolávala se § 49 bodu 1 a § 52 odst. 1 a 3 zák. č. 44/27. Vrácení dávky bylo pořadem instancí, posléze nař. rozhodnutím, odepřeno.

O stížnosti, kterou do tohoto rozhodnutí podává Robert P. jako právní nástupce Anny P., uvažil nss:

Převzav důvody rozhodnutí městského zastupitelstva, zamítl žal. úřad žádost o vrácení dávky z dvou důvodů, a to: 1. že zcizitelka zakalkulovala dávku do zcizovací ceny, nemohouc věděti, že nabyvatel provede nástavbu, takže v případě vrácení dávky docílil by st-l materiální výhody, které podle intence zák. o stav. ruchu má se dostati nabyvateli, 2. že podle vyjádření městského notářského úřadu parcely oné bylo sice stavebně dostatečně využito rozlohově, nikoli však výškově, když provedena nástavba pouze jednoho poschodí, ač podle regulačních předpisů mohla býti nastavěna ještě dvě poschodí.

Co se týče prvního důvodu, stížnost namítá, že je zcela nerozhodno, zda zcizitel dávku do prodejní ceny zakalkuloval a zda mohl věděti, že nabyvatel bude stavěti či nikoliv. Stížnosti nutno přisvědčiti.

V nál. Boh. A 3802/24 vyslovil nss, že nárok na vrácení dávky je v podstatě nárokem z bezdůvodného obohacení a přísluší tomu, na jehož vrub obohacení se stalo. Je nesporno, že st-l resp. jeho právní předchůdce dávku, o jejíž vrácení jde, obci zaplatil; má tedy, předpokládajíc, že jsou dány podmínky osvobození, vůči obci nárok na vrácení dávky bez ohledu na to, zda zcizitelka dávku nabyvateli v prodejní ceně zakalkulovala čili nic, neboť tato okolnost týká se jen soukromoprávního poměru obou smluvních stran mezi sebou.

Co se týče druhého důvodu, připouští žal. úřad, že nástavby jsou zásadně osvobozeny od dávky, resp. že odůvodňují vrácení dávky, a že nástavba patra byla provedena úplně rozlohově, t. j. že nástavba provedena byla na celé již dřívější zastavěné ploše. Zákony č. 209/20, č. 403/22 a č. 35/23 stanoví jako předpoklad osvobození od dávky, aby parcela byla zastavěna »v plné výměře, podle stav. řádu přípustně«, t. j. aby jí bylo rozlohově, plošně plnou měrou stavebně využito (Boh. 4107/21, 4434/25). Že by osvobození převodu bylo podmíněno také tím, aby stavba byla provedena v plném rozsahu co do výšky, cit. zákony nestanoví, a neplatí to ani z pojmu nástavby, jak jej formuluje zákon z 28. prosince 1911 č. 242 ř. z., § 1 č. 3, resp. zák. č. 209/20, č. 403/22 a zák. o stavebním ruchu.

Vycházel-li tedy žal. úřad z právního názoru, že předpokladem vrácení dávky v daném případě jest, aby na trvalí stavbě byla vystavěna ještě dvě poschodí, jest názor ten mylný, stejně jako názor pod 1. uvedený.

Č. 10.480.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Slovensko): Podle dávkového řádu z r. 1922 počíná promlčení dávky pro zcizitele dnem převodu nemovitosti.

(Nález ze dne 6. dubna 1933 č. 6161.)

V ě c: Město Žilina proti zemskému úřadu v Bratislavě o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Podle výpisu z pozemkové knihy města Žiliny prodali manželé Josef a Marie T. smlouvou z 18. července 1922 nemovitosti za-